

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 185/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. F., bytom P., vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 13 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj vo veci porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 141 až 146 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava - vidiek č. k. 8 C 277/92-14 a č. k. 14 C 171/95-187 a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 150/98-210, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. F. o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 3. septembra 2003 doručené podanie M. F., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Ústavná sťažnosť“, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia jeho ústavného práva na bývanie, porušenia jeho základných práv upravených v čl. 13 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 6 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 141 až 146 ústavy rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava - vidiek č. k. 8 C 277/92-14 a č. k. 14 C 171/95-187 a rozhodnutím Krajského súdu

v Bratislave č. k. 15 Co 150/98-210, ktorými bolo sťažovateľovi zrušené právo spoločného nájmu k 3-izbovému družstevnému bytu, ktorého ďalšou výlučnou nájomkyňou sa stala bývalá manželka sťažovateľa, a sťažovateľovi bolo uložené vypratať tento 3-izbový družstevný byt.

Z príloh k sťažnosti vyplynulo, že rozsudok Okresného súdu Bratislava - vidiek č. k. 8 C 277/92-14 z 10. decembra 1992 nadobudol právoplatnosť 12. januára 1993 a na Okresnom súde Bratislava III ústavný súd zistil, že rozsudok č. k. V-2 14 C 171/95-187 v časti týkajúcej sa rozhodnutia vo veci samej bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 Co 150/98-210 zo 16. júna 1998 potvrdený.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva a slobody“), a to za podmienky, že o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Vychádzajúc zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu ustanovenej v čl. 127 ods. 1 ústavy a opierajúc sa o doterajšiu judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej právomoc ústavného súdu nie je daná, ak ochranu základnému právu, ktoré sťažovateľ namieta, poskytujú všeobecné súdy (I. ÚS 132/93), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie označených základných práv a slobôd (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd), odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd odmietol pre nedostatok svojej právomoci aj zvyšnú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 141 až čl. 146 ústavy, pretože v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd je

oprávnený rozhodovať o porušení základných práv alebo slobôd, a nie aj o porušení sťažovateľom označených článkov ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2003